

angaar Katalogisering af Haandskrifterne bemærkes, at der habes et meget forfattet, ufuldstændigt og mangelfuldt haandskrevet Katalog over dem, affattet kort efter Arne Magnussons Død af Jon Olafsson; dette Katalog omtales i Fundatsen, og der findes i den ingen Anthydning af, at der skulde udarbejdes et omhyggeligere Katalog, eller at der af Stiftelsens Midler skulde anvendes noget Beløb til Katalogarbejde, hvormod der alene blandt den Række Arbejder, der forudlættedes udførte af Stipendiarerne, anføres (§ 10), at de skulle udarbejde tydelige Oversigter over Manuskripterne, af hvilke saavel deres Velde og Troværdighed kan erfares, som, hvad Sammenhæng den deri affhandlede Materie, naar den er historisk, har med den almindelige nordiske Historie — ved hvilken Bestemmelse maaske snarere tænkes paa Monografier over enkelte Manuskripter eller Udskrifter end paa et Katalogarbejde. Ogsaa i denne Henseende er Forholdet endnu omtrent som, da Fundatsen udfærdigedes; der habes kun det ovennævnte, af J. Olafsson udarbejdede, skrevne Katalog; der er i et meget lang Aarække fra Kommissionens Side, saavidt muligt, blevet virket for Udarbejdelsen af et nyt Katalog, navnlig ved Stiftelsens Sekretær og Stipendiarer, men tilbeds paa Grund af Arbejdets store Vanskeligheder er det kun lykkedes at tilveiebringe spredte Forarbejder til et Katalog. Ligeledes er den store Mængde Diplomer paa Papir endnu uregistreret.

Den omhandlede Arnamagnæanske Haandskriftsamling er i Virkeligheden af et ganske overordentligt, i Ind- og Udland almindelig anerkjendt Værd. Medens Samlingerne i Stockholm, Upsala, Christiania, Lund og paa det store kongelige Bibliothek kun indeholde forholdsvis faa islandsk Manuskripter, og medens der udenfor Norden kun ganske undtagelsesvis findes noget islandsk Manuskript af Betydning, indeholder den Arnamagnæanske Haandskriftsamling henved 2,000 Pergaments- og Papirshaandskrifter, hvoraf den største Del er islandsk Haandskrifter, og en stor Del norske eller danske Haandskrifter, og endvidere en meget talrig Række Diplomer. Da Fundatsen af 1760 affattedes, vare Dykkerne af den nordiske Oldtidsvidenskab faa, og Benyttelsen af Manuskriptsamlingen kun ringe, ligesom ogsaa dens Værd dengang ikke i sit fulde Omfang var erkjendt; men nu efterhaanden i en lang Tidsperiode har Studiet af oldnordisk Sprog og Literatur vundet et betydeligt, større og større Opsving, og de Skatte, den Arnamagnæanske Samling frembyder, drage nu aarlig Videnskabsmænd fra Sverige, Norge, Tydskland og England hertil; den har, hvad der er tilstrækkelig bekjendt, gjort Kjøbenhavn til Centrum og det naturlige Hovedsæde for Studiet af nordisk Filologi, og det kan neppe bestrides, at Samlingen ikke lidet bidrager til at give Hovedstaden dens literære Anseelse i Udlandet. Samlingens Rigdomme ere derhos uudtømmelige; der er overhovedet faa overordentlig Meget at gjøre for nordisk Sprog og Literatur; enhver Forsker vil stedse finde noget Nyt, og da Interessesen for den nordiske Oldtidsvidenskab stedse vinder større Udbredelse, kan det forudses, at Samlingens Værd i Fremtiden vil blive i større og større Grad anerkjendt. Naar henføres til den literære, og, som det vistnok ogsaa maa siges, nationale Betydning, denne i sin Art enestaaende Samling efter det Anførte har, maa det uden tvivl erkjendes, at den fuldkommen egnor sig til at stilles i Klasse med andre af Landets offentlige Samlinger, hvortil betydelige Summer aarlig udredes af Statskassen. Det forekommer os i Henhold hertil, at der vilde være god Grund for Staten til at yde den Arnamagnæanske Stiftelse, hvis Pengemidler, som anført, hovedsagelig ere bestemte til anden Anvendelse, nemlig til Udgivelsen af trykte Skrifter, et Tilskud, hvorved den ufuldstændige Maade, hvorpaa der hidtil er sørgt for den til Stiftelsen hørende Haandskriftsamling, kunde afhjælpes. Dette vil efter vor Formening kunne ske ved, at der ansættes en dertil stillet, særlig Bibliothekar ved Haandskriftsamlingen, og Kommissionen tillader sig derfor herved at andrage paa, at der af Statskassen maatte bevilges det dertil fornødne aarlige Beløb. Den Bibliothekar, der saaledes vilde være at ansætte, maatte være pligtig til at være tilstede i Bibliothekstiden, at besørge det daglige Udlaan til Læsestuen, holde omhyggelig Bog over det Udlaante og føre nøie Tilsyn med dets Tilbagelevering i forjærlig Stand. Af ikke mindre Betydning er det, at de Besøgende, ikke mindst de Fremmede, der ofte for at benytte Samlingen maa foretage besværlige Rejser og kun have en ringe Tid til deres Naadighed, hos Samlingens Bibliothekar kunde faae den fornødne Vejledning, der nu i Almindelighed ikke kan ventes, saameget mindre, som der ikke hos Noget af de for Tiden ved Universitetsbibliotheket ansatte Embedsmænd eller Funktionærer findes sær-